

István király előtt nem volt Magyarország?

Az Európai Parlament Információs Hivatala kiadott egy "Európa ma és holnap" című nagyalakú, igényes kivitelű brosúrárt. A füzet - több nyelven - 28 mai és jövőendő EU-tag ország önbemutatókozását tartalmazza.

Az egyes országok maguk állították össze a szöveg- és képanyagot, az előszóban a kiadó a szövegek tartalmáért nem is vállal felelősséget. Így nyilvánvaló, hogy a még nem tag országok bátran festhettek magukról rokonszenves képet saját jól felfogott érdekükben: az európai közvélemény megnyerése céljából. Az ország-fejezetek egy rövid, "amerikai típusú" önéletrajzból, és egy valamivel hosszabb, "kifejtő" részből állnak. Ez utóbbiban nemzeti sajátságok, érdekességek szerepelnek.

A 28 ország bemutatkozása három minőségi kategóriába sorolható. A többség reális történelmi és kulturális tényanyaggal szolgál. Néhány, az "Európai Unióba igyekvő" ország nemzeti legendáit is a képbe illeszti, a számukra kínos adatokat, folyamatokat vagy elhallgatja, vagy eufémizmusokba burkolja. (Törökország, Szlovákia, Románia sorolható ebbe a kategóriába.). A harmadik - és egyben döbbenetes - felfogás a magyar.

Lássuk először az önéletrajzunkat! Az 1990-ig terjedő időszak 14 pontját szóról szóra leírom, csak utána fogom elemezni. Megjegyzem, hogy a románoknak erre az időszakra 34(!) megemléltendő történelmi eseményük akad!

Fontos dátumok Magyarország történelmében:

1000 - a magyar állam megalapítása az ország első királya, István alatt.
1308-1437 - A központi hatalom megerősítése.
1541 - a törökök beveszik Budát. Az ország 3 részre szakad: a Habsburgok elfoglalják (bekebelezik) a nyugati részt, Magyarország középső része a törökök közvetlen ellenőrzése alá kerül, mialatt a Tiszától keletre levő részen az Erdélyi Fejedelemség jön létre.
1711-1848 Osztrák uralom.
1867 - a körülbelül fél évszázadig tartó Osztrák-Magyar Monarchia létrehozása.
1914 - Magyarország részt vesz az első világháborúban a német birodalom oldalán. A Magyar Köztársaság megalapítása november 16-án.
1938 - szövetség NÁCI NÉMETORSZÁGGAL.
1941 - hadüzenet a Szovjetunióknak.
1944 - az ország elfoglalása a német csapatok által. Számtalan magyar zsidót deportálnak. Hadüzenet Németországnak decemberben.
1945 - a Vörös Hadsereg elfoglalja Budapestet és elűzi a németeket.
1949 - a Magyar Népköztársaság alkotmányának elfogadása.
1956 - népfelkelés, a szovjetek erőszakosan leverik, az akkori államfőt, Nagy Imrét halálra ítélik.
1989 - Magyarország ismét demokratikus ország lesz. A szovjet csapatok elhagyják az országot.
1990 - az első szabad választások.

Mi magyarok miért nem említettük a honfoglalást? Vagy urambocsá: a kettős honfoglalást? A szlovákok használják fel a 907-es braslauespurchi (pozsonyi? bánhidai? ennsburgi?) győztes csatánkat önigazolásként? Miért nem említjük meg a frank oklevelekben több százszor előforduló "Hungarus" nevet? Vagy akár az izlandi sagák Tyrkerét? A Kr. e. VI. századból a "jürcákat" bemutató Hérodotoszt? 527-ből Muagerisz hún királyt említő bizánci krónikát? Gardizit, ibn Rusztát, Dzsajhánit, Bölcs Leót, Bíborbanszületett Konstantint, vagy 889-ből Regino prümi apátot, akik a törkökkel, szkítákkal azonosítanak így vagy úgy? A tordosi és tatárlaki rovásírás-leleteket sokszorta több joggal hozhattuk volna fel, mint a törökök emlegetik civilizációjuk őseiként az asszírokat, hettitákat!

Iszonyú kártékony ez a torzító elhallgatás!

Lám, a románok tudomást sem vesznek arról, hogy Constantin Daicoviciu, a dákoromán

folytonosság ("kontinuitás") elméletének atyja 1973-ban, halála előtt maga fedte fel (a Történeti Intézet, a Történeti Múzeum munkatársainak, és egyetemi kollégáinak, diákjainak) kutatásai hazug voltát. Tételeken sorolta fel saját történelemhamisításait! Így: a Nestor-krónika nem "oláh"-okat, hanem "frank"-okat ír. Anonymus "Eac pastores Romanorum" kitétele sem daciai oláhokra, hanem dunántúli, frank fennhatóság alatt élt romanizált pannonokra vonatkozik. Az őstrománnak titulált "Dridu-műveltség" bulgáriai - az egykor a Kárpát-medence déli harmadát birtokló bulgárok hozták fel hazájukból az itt megtalált elemeit... A többi nem sorolom.

Mi pedig saját történelmünk elhallgatásával igazoljuk a már dogmává merevült történelmi hazugságokat...

No, haladjunk tovább szépen, ...

Úgy tűnik, hogy az Árpád-kor nem létezett! Nem volt a korszakalkotó politika- és jogtörténeti dokumentum, az Aranybulla, nem volt tatárjárás, nem volt Szent István, Szent Imre, Szent László, Szent Margit, Szent Kinga, Szent Erzsébet...

Sorstársaink közül a csehek milyen büszkén emlegetik a Przemysl-, a lengyelek a Piast-házat! Újabb úr: nem találok 1456-ot! Az egész keresztény világban harangoznak a nándorfehérvári diadallal végződő kereszties hadjárat emlékére - mi meg sem említjük. Óvatosan fogalmaztam. III. Callixtus az 1456. június 29-i "Bulla orationum"-ban III. Mohamed áprilisi hadrakelése hírére, a török megállításaért való imára buzdító harangozást rendelt el - de hát a törököt bizony Nándorfehérvárnál állította meg, és nem ez az ima, hanem Hunyadi és Kapisztrán. A törökellenes keresztény összefogás ugyan jellemző módon hézagos volt - az ígért 80.000 fős sereg helyett néhány regensburgi diák, párszáz lengyel és horvát fogott fegyvert mindössze - de nagyon szép "európai gondolat". Élnünk kellett volna vele!

Szemezgessünk tovább!

Mátyás humanista birodalma (az egyetlen reneszánsz birodalom) említésre sem méltó? Hol marad sok évszázados, a magyarságot őrő "kereszténység pajzsa" küzdelmünk? Lám, a török önéletrajzból hiányzik ez a néhány évszázad - ők tudják, miért szégyellik - mi miért nem vagyunk rá büszkék? Mohács viszont elég jelentős csata lehetett - hisz a szlovákok (sic! a szlovákok! Ismétlem: a szlovákok!) felhozzák saját történelmi eseménysorozatukban! Mi nem...

A Habsburgok ahogy "foglalják el" a nyugati részt: Kettős királyválasztás történik, s a két királyi ház megosztozik a török által kettészelt országon. Az Erdélyi Fejedelemség voltaképpen a magyar állam menedékhelye lesz, fejedelmei közül tán egyedül Székely Mózes tekinthető törzsökös, kizárólagos erdélyinek!

Nem találok a vallásszabadságot világelsőként deklaráló tordai országgyűlést sem! (1568). Ennek a feltűnően "eurokonform", korát messze megelőző intézkedésnek a mellőzése egyenesen megdöbbenő!

Természetes módon tolakodik elő egy lehetőség. A kereszténység felvétele, az Árpád-házi szentek, a nándorfehérvári harangozás, a tordai országgyűlés együttes elhallgatása egy "kereszténység utáni Európának" tett ostoba gesztus volna? Ostoba, mert a katolicizmus, a

reformáció - a szlovákoknál a huszitizmus - minden ország önjellemzésében megtalálható!
Igen, MINDEN országában: a muzulmán Törökország büszkén emlegeti Szűz Máriát, Szent Pált, a myrai Szent Miklóst!

Szégyen...

Egyetlen árva sort sem érdemelt meg tőlünk a török kiűzetése (1686 - Buda, 1697 - Zenta). Mint ahogy Thököly és II. Rákóczi Ferenc sem!

Hiányzik a magyar reformkor. Úgy, ahogy van. Mindenestül.

1848/49-es forradalmunkról sincs egy árva szó se. Nem baj, a románok felhozzák biz, mint saját forradalmukat! Az osztrákok is - bár ők meghagyták nekünk...

Ezután egy szépen felépített, épületes baromság következik.

Figyeljünk:

Magyarország (és nem az Osztrák-Magyar Monarchia!) vesz részt az I. világháborúban. Az 1918-as forradalmat nagyvonalúan 1914 novemberére téve (ezt az ostobaságot a "kifejtő" rész megismétli, megerősíti!) ez annyit jelent, hogy az önálló, köztársasági Magyarország egyedül harcolt Németország oldalán, s Trianont ezért kapta büntetésül. A kifejtő részben még toldunk ide egy ostobaságot: állítólag 1/3-nyi (és nem 2/3) területünket veszítettük el...

Ha ez az "építmény" (történelemhamisító tákolmány) nem tudatosította volna a jámbor európaiban, hogy micsoda rettenetes erőszakos, mi több: bűnös nép maradtunk még a XX. században is, akkor jöhet a döntő érv: "1938 - Szövetség a Náci Németországgal"
A második világháborúban a környékünkön mindenki a "rossz oldalon" vett részt. Ennek elmismásolását zseniális találékonysággal oldották meg a magukra valamennyit is adó szomszédjaink:

Ausztria: 1938 március: "Anschluss - és kész. Nyilván kimaradtak a háborúból, mert utána csupán a köztársaság 1945-ös kikiáltását említik meg.

Szlovákia: 1939- 45 "rövid függetlenség a Náci Németország uralma alatt." Mesteri, szépségszavak, zseniális meghatározás! Függetlenség egy uralom alatt, amely ráadásul nácinevet elnyomást sejtet - ez bizony elhatárolódás, sőt nyilván szenvedés is - nem pedig rosszízű "szövetség", mint a mienk...

Románia: 1940. nov. 23. "Románia csatlakozik a hármasszövetséghez." Ez is elegáns: a hármasszövetséget említi. Ilyen volt, valóban: csak hogy az létrejött 1882-ben, résztvevői az Osztrák-Magyar Monarchia, Németország és Olaszország. Szétbomlott az I. világháború során...(!!!)

De ez a "tévedés" elegánsan kikerüli a II. világháborús részvétel kellemetlen emlegetését... Persze az Antikomintern Paktumnak is három tagja volt eredetileg, - ugyan mit is kötözködöm? Persze nem említ néhány apró, echte román találmányt ez időkből: a meghalató-vonatokat, a zsidók jég alá lövetését vagy akár a favágó tőkén lefejezett szárazajtaikat, a megtizedelt Köröstárkányt

Mi pedig "1938-ban szövetséget kötöttünk a Náci Németországgal".

Nos, 1938-ban kötöttünk egy adóügyi pótegyezményt a németekkel (december 10.). Ezt

Ausztria német megszállásának pénzügytechnikai következményei tették szükségessé. Merüljünk el most egy kicsit ebbe a gyanús 38-as évbe! Az Anschluss nemcsak adóügyi pótegyezményt hozott ajándékba, hanem páni félelmet is. Politikusaink nem rokonszenveztek a nációkkal - emlékeztetőül két esetet hoznék fel. Az első németországi látogatásáról hazatérő Horthy így jellemezte Hitleréket: "Túl sok bennük a vörös!". Teleki pedig nemegyszer jelentette ki, hogy "a német vereség a mi vereségünk is lesz, de a német győzelem a mi pusztulásunk"!

Ez az év nem a németbarátság éve. Horthy és Kánya Kálmán már februárban egy németellenes "horizontális tengely"-ről tárgyalt Varsóban. A történeti hűség kedvéért: olasz-lengyel-jugoszláv-magyar lett volna ez a tengely. (Hiányzik a történelem tankönyveinkből...) A németek persze ellenzik a lengyel-magyar együttműködést, visszacsatolási törekvéseink épp közös magyar-lengyel határt eredményeznének! Augusztusban két - németellenes élű - magyar siker: a bledi konferencia a Kisantanttal (jelentős enyhülést hozott), illetve a titkos lengyel-magyar gentlemen's agreement a szoros együttműködésünkről. November - az első bécsi döntés - voltaképpen Németország engedett!

Aztán decemberben Ciano jön Pestre, melegen ajánlja az Antikomintern Paktumba való belépésünket. A tengely kontra horizontális tengely kérdés eldőlt...

1939-ben pedig beléptünk az Antikomintern Paktumba. És ugyanebben az évben megvalósul a magyar-lengyel határ - szeptemberben nem is engedték át a német csapatokat Lengyelország hátába, - ez közismert - és a németekhez lelkesen csatlakozó(!) szlovák csapatokat sem - ez kevésbé közismert.

A szlovák változat persze érthetően elhallgatja, hogy a lengyeleket hadüzenet nélkül, náci módon megtámadták - mi pedig:

"1941 - Hadüzenet a Szovjetúniónak."

Hogyan is volt? Üzentünk mi hadat? A kassai, rahói, körösmezői stb. bombázások után megállapítottuk: ez bizony hadiállapot. Ennyi. Ennek a kérdésnek hatalmas irodalma van, elégedjünk meg annyival, hogy a nemzetközi jog élesen megkülönbözteti a hadüzenetet és a hadiállapot tudomásul vételét.

Románia mindenféle indok nélkül, minket jócskán megelőzve már 1941. június 22-én hadat üzent a Szovjetúniónak - írják a román bemutatkozók? NEM.

Más kérdés, hogy az akkoriban szintén EU-várományos Bulgária sosem üzent hadat a dicső Szovjetúniónak, mégis ugyanazt kapta jutalmul, mint mi büntetésül!

Amúgy a hadüzenettel szovjet barátaink nálunk sokkal rosszabbul állnak. Elfelejtkeztek erről a jogintézményről Finnország, a Balti államok, Lengyelország, de még Bulgária esetében is. Öt országot tiportak le 1941-ig, hadüzenet nélkül - ez nyilván eszébe juthatott a kassai bombázás után minden magyarnak...

"1944. - Számtalan magyar zsidót deportálnak"

Helyes állítás, igaz. Helyesen köti össze az életrajz a német megszállással.

Csupán egyetlen bajom van: a zsidóüldözés egy szóval sem szerepel sem a román, sem a szlovák, sem az osztrák, de még a német (ismétlem: a német, még egyszer: a német)

anyagban sem!

Próbálom kikövetkeztetni a holokauszt (soá) kérdésében írásokból és filmekből igazán járatossá vált átlag EU-s olvasó gondolatmenetét: - Végülis lehet, hogy ezek a minden aljasságra elszánt a magyarok működtették Auschwitzot?

Rendben van, mi gerincesen vállaltuk. De az 1944 nyári csendőrpuccsot (és ezzel magyarországi zsidók teljes kiirtását) megakadályozó Koszorús ezredesnek vagy urambocsá: magának Horthynak köszönhető, hogy egyáltalán maradt zsidóság Közép-Európában! Így teljes az igazság s a részizgazság egyoldalú közlése súlyosabb bűn a legaljasabb rágalomnál...

1956. Eufemisztikusan, "reformkommunista módra" népfölkelés.

De nekünk magyaroknak forradalom és szabadságharc. Egy "csillagóra", amely megvilágosította a félrevezetett Európát, amely előkészítette a kommunista rendszerek bukását és amely rövid időre visszaadta nemzetünk (tudatosan tönkretett) önbecsülését és megbecsülését. "Nagy" (minimálisan elvárható illendőséggel és európai módon: Nagy Imre) pedig nem államfő volt, hanem miniszterelnök. A "kifejtő" részben, önmagának is ellentmondva már helyesen írja a szerző.

Az 1990. utáni életrajzból a terjedelemre tekintettel csupán egy érdekességet villantok fel. 1991. jún. 19. " az utolsó szovjet katonák elvonulása."

Nos, pillantsunk csak egy kicsit feljebb! A 13. életrajzi dátumnál ez szerepel: "1989 - a szovjet csapatok elhagyják az országot." Erre már nincs mit mondani...

E befejező életrajz-részből tán még hiányolhatnánk, hogy olyan, az Európai Unió koncepciójába szorosan illő esemény, mint a vasfüggöny lebontása (elsőként!), nem szerepel. Nyilván nem véletlen az eset: ugyanígy hiányzik a kötet bevezető, kedvcsináló dekoratív képes bevezetőjéből is, ezt pedig Brüsszelben, az EU Információs Hivatalában írták... Most pedig "záro fejezetként" - lássunk néhány gyöngyszemet az általam "kifejtő"-nek nevezett részből.

"Magyarország lakossága Európa legszínesebben kevert népeihez tartozik. 10 millió lakója között számos nemzetiséget találunk: német nyelvűeket, szlovákokat, románokat, délszlávokat (bosnyákokat, horvátokat, szerbeket, szlovénokat és szorbokat). A szintik és romák, akik a népességnek nem jelentéktelen részét alkotják (500.000), nemrégiben etnikai kisebbségként lettek elismerve."

No, kezdjük!

Magyarország "sokszínű, kevert népességű", soknemzetiségű.

Érdekes: ezt a kitétele nem alkalmazza önmagára a valóban fele-fele arányban "többnemzetiségű" Belgium, Litvánia, Észtország, Lettország. Csak mi, ahol egyelőre még a magyar etnikum a meghatározó. Bár fogyunk "az egyszerű újságolvasó is ki tudná számítani a

határon túli népszámlálások és különböző hazai források alapján, hogy 1985-től máig a Kárpát-medence őshonos magyarsága több mint 2 millióval (!!!) fogyott. Nem ez a témánk, de utána lehet nézni, az "önbemutatkozás" írója vélhetőleg nagyon is ismeri ezeket az adatokat.

Van itt más baj is - rosszabbak, mint az egyszerű ostobaság.

Bosnyákok sosem éltek Magyarországon. A szorbok említése még hajmeresztőbb. Tudálékosan a déli szlávokhoz sorolja a szerző őket. Nos, a szorbok nyugati szlávok, Spreewaldban élnek, a buzgó térképböngészők Lübbenau környékén találhatják meg őket. Népi kultúráját büszkén művelő százezres népcsoport, megtekintésüket ajánlom a szerzőnek, még a helyszín is politikailag korrekt: a néhai kommunista NDK területe.

A nagy kérdőjel a félmillió szinti (és roma) kisebbség. A szinti szó nyomára többhetes lázas kutatás után jutottam. Ez a kifejezés egyike azoknak, amellyel Európában a cigányságot megnevezik: cigány, manus, szinti, zingari, roma - és egy kivételesen nevetséges finomkodás: "utazó népesség" travellers, illetve gens du voyage. Vagyis a szerző a sznob (és műveletlen) "campingtábor"-típusú számárságot követi el. Voltaképpen azt volt képes leírni, hogy nálunk nemcsak romák, hanem még romák is élnek. Szerintem a félmilliónál többen.

És tisztelettel megjegyzem: tán ide lehetett volna írni, hogy ezidáig egyedül Magyarországon ismerik el etnikai kisebbségként a romákat - Óh, bocsánat! A romákat és a romákat...

"Magyarországot több alkalommal elfoglalták, különösképpen a törökök a XVI. században és az osztrákok a XVIII.-XIX. században, és függetlenségét csak 1914-ben nyerte el. Az I. világháborúban a Német Birodalom szövetségeseként vett részt. A trianoni szerződéssel államának területe 1/3-ával lett redukálva."

Jó, valóban vitatható, hogy a kiegyezés függetlenséget hozott-e.

Jómagam függetlennek tekintem azt az országot, amely világelső volt vasútközlekedésében (Baross Gábor előterjesztését fogadta el épp ezért az 1892-es genfi vasútügyi konvenció!), gabonafeldolgozó-iparában (2. helyezett: USA), a maga korában (szintén) világelső oktatási- és nemzetiségi törvényeket alkotott és érvényesített, önállóan vett részt nemcsak az olimpiákon, hanem magának az olimpiai mozgalomnak a megteremtésében is.

Nem sorolom. A többi ostobaságról pedig már fentebb írtam.

"A híres gulyásnál lényegében egy mindennapi ételről, egy levesről van szó, amely a magyarok által pörköltnek nevezett húsrágúnak felel meg."

Ezt a zagyvalékot - tréfaként - Jókai már kitalálta egyszer: - "Úgy elnézem ezt a kulacsot, azt hittem: kenyér, pedig hát sajt."

Összegezve:

Hivatalos szerveink jóváhagyásával bemutattak Európa (bennünket a térképen meg sem találó) nyugati nemzeteinek, mint egy hol bűnös, hol pedig szánalomra méltó, úgy általában pedig,

mint egy semmirekellő népet és országot. Fűszerezve a gonoszszágot ostobasággal és szolgalelkűséggel.

Nyíltan magyarellenes, divatosan: rasszista förmedvény.

Akik írták - és akik külföldön hozzájutottak (15 euróért, bármely könyvesboltban, vagy akár EU-s munkahelyükön, hivatásszerűen) és nem emeltek szót: azok a magyarok esküdt ellenségei.

Ez a legaljasabb hazaárulás minősített esete.

Sárközy Csaba tanár, a MAG (Magyar Alkotók és Gondolkodók) tagja.

Akik ilyesmire képesek - mindenre képesek